

Slovenski Dom.

Napredno kmetsko glasilo.

Izhaja vsako soboto in velja za vse leto za Avstro-Ogrsko 3 krone, za Nemčijo in druge dežele 4 krone, za Ameriko 1 dolar.

Posamezne številke veljajo 10 vinarjev.

Za oznanila se računa: tristočetrti vrsta 14 vin., vsa stran 48 K, pol strani 24 K, četrt strani 12 K, osminka strani 6 K. Pri vseletni inserciji primeren popust.

Dopisi se naj frankirajo in pošiljajo na uredništvo „Slovenskega Doma“ v Ljubljani, Knafljeva ulica št. 5. I. nadstr. Rokopisi se ne vračajo.

Nerodnina in oglasi se naj pošiljajo upravništvu „Slov. Doma“ v Ljubljani.

Klerikalci izdali naše narodne in gospodarske zahteve.

V zadnji številki smo opisali, kako so naši klerikalci popolnoma zavozili kranjsko deželno gospodarstvo, do vrata zadolžili deželo ter se ravnokar pripravljajo najeti novo deželno posojilo desetih milijonov kron. Sam bivši klerikalni poslanec Mandelj je odkrito priznal, da je to klerikalno deželno gospodarstvo za našega kmeta pogubno in mora povzročiti, da se bodo deželni davki in deželne doklade zelo, zelo zvišale. To vse bo moral seveda plačati kmet.

Toda našim klerikalcem to še ne zadošča. Naš kmet ni še našel usmiljenja v očeh takozvanih krščanskih klerikalcev. Popolnoma ga hočejo odreti, spraviti na beraško palico ter ga pognati z domače grude.

Vse klerikalno gospodarstvo je popolnoma propadlo. Deželno gospodarstvo zavozeno, deželne blagajne prazne — vsa klerikalna gospodarska, združna organizacija popolnoma propadla in falitna. Treba je pomoči, in sicer hitre pomoči, ker sicer bo zaropotalo po celi deželi in vsa klerikalna gospodarska in politična organizacija se bo podrla ter pokopala pod seboj našega ubogega, zapeljanega kmeta.

Treba je torej rešiti, vsaj za nekaj časa preložiti oni polom v klerikalni stranki, do katerega mora priti. Vlada jim ni hotela pomagati, ker je začela spoznavati slabe zmožnosti naših klerikalnih mogotcev. Klerikalni poslanci so se pa kar na kratko prodali vladi, oni nam sovražni vladi, zoper katero so prej tako ostro pisali in nastopali. In s tem, da so se prodali vladi, so izdali koristi našega naroda, koristi našega kmeta.

Vlada je zahtevala v delegacijah ogromne vsote za nove bojne ladje. Okroglih petsto milijonov kron naj plačajo davkoplačevalci za nove ladje. Toda to še ne bo zadoščalo, ti izdatki se bodo v najkrajšem času potrojili. Znašali bodo v najkraj-

šem času tisočtiristo do tisočosemsto milijonov kron. Razventega pa pridejo še izvanredni izdatki za vojaštvo, ki bodo znašali prav gotovo sedemdeset milijonov kron.

In ni ga bilo ne nemškega, ne češkega, ne poljskega poslanca, ki bi odobral te ogromne izdatke in z mirnim srcem glasoval za nje. Našel se je pa sin revnega slovenskega naroda, poslanec, katerega je poslalo naše kmetsko ljudstvo, da brani njegove pravice in koristi, ki je glasoval za to, naj državna uprava gradi te velike in drage bojne ladje. Voditelj klerikalcev, dr. Ivan Šusteršič je z mirnim srcem glasoval za to, naj se čez petsto milijonov kron novih bremen naloži na ramena davkoplačevalcev. In ne samo glasoval je za to, temveč je celo pohvalil vojno upravo, da tako po nepotrebnem razmetuje denar.

Zdaj naj naši zaslepljeni in zapeljani kmetje pogledajo tega takozvanega voditelja »Slovenske Ljudske Stranke«. Ni dovolj, da bo moral naš kmet plačevati vsled slabega klerikalnega deželnega gospodarstva visoke deželne davke in doklade, plačevati bo moral po zaslugi državnega poslanca dr. Šusteršiča ogromne državne davke.

To je bilo eno izdajstvo. Klerikalci so pa napravili še drugo izdajstvo, da so izprežali od vlade mastne nagrade. Naši klerikalci so se vedno ustili in bahali, kaki prijatelji so našega slovenskega vseučilišča. Grozili so vladi, da vse razbijejo, če dovoli Lahom njihovo vseučilišče, Slovencem pa ne. In res se jim je posrečilo, da so zavlačevali in ovirali, da se ni mogla rešiti predloga o laškem vseučilišču. In hodili so kakor ponosni zmagovalci. Dr. Šusteršič se je postavljal, kakor da bi imel vse ministre kar v žepu. Toda, ko je pred tremi dnevi prišlo to vprašanje v proračunskem odseku zopet v razpravo, so naši klerikalci lepo zlezli pod klop, padli pred nam sovražno vlado na kolena ter izdali naše najvažnejše zahteve. Seveda tega niso storili zastonj. Vsa državna zbornica je prepričana, da so se klerikalci drago prodali vladi. Češki listi jim kar naravnost

očitajo, da so dobili od vlade visoke podpore za svojo zavozeno gospodarsko organizacijo na Kranjskem.

In ni ga danes v celi državni zbornici poslanca, ki ne bi s studom pljunil pred te klerikalne poslance, ki so iz strankarskih ozirnov izdali najvažnejše zahteve in pravice svojih volilcev — revnih kmetijskih davkoplačevalcev.

Vsi poslanci, na katere se je doslej naslanjal dr. Šusteršič v državnem zboru, so obrnili klerikalnim državnim poslancem hrbet. Čehi so jim celo obljubili, da jih bodo napodili, če se bodo še enkrat drznili priti v njihovo sredo. In vsi časopisi se norčujejo iz dr. Šusteršiča, ki je od generala avanziral za frajtarja. Prej tako slavni dr. Ivan Šusteršič je ostal s peščico svojih kimovcev sam — osramočen.

Kaj pa porečejo k temu njegovi — volilci, kaj poreče k temu naš kranjski kmet. Ali bo z mirnim srcem plačeval ogromne deželne in državne davke, ali bo mirno pričakoval, da se na njega podere vsa ona politična in gospodarska organizacija, katero so ustvarili klerikalci. Ne bodite vendar tako zaslepljeni. Še je čas, da se otresete teh ljudi, da se rešite pred svojim lastnim gospodarskim propadom, do katerega mora priti pod klerikalno komando. Izpreglejte vendar! Saj vas nihče ne sili, da stopite morda v to, ali ono nasprotno stranko. Ne, postavite se na lastne noge, mislite z lastnimi možgani.

Če pa tega ne storite pravočasno, tedaj pride čas, ko si boste lase pulili ter tarnali, jokali in kleli tiste klerikalne voditelje, katerim ste verjeli, katere ste slepo volili. Toda prepozno bo... Klerikalna stavba se bo podrla ter vas pokopala. — Ostale bodo razvaline. In naš kmet bo reven, brez strehe, brez sredstev postal suženj oholega tujca.

Še enkrat se obračamo do onih, ki so spoznali to naravnost sramotno delovanje klerikalnih voditeljev — naj gredo med svoje tovariše, med svoje sosede in sovaščane ter jim razložijo ostudno izdajstvo, ki so ga storili klerikalni državni poslanci. In dobro bo vaše delo!

Politični razgled

O avstrijskem vojaštvu

se je zadnje dneve obširno razpravljalo v vojnem odseku avstrijske delegacije. Vlada je hotela imeti zopet nove stomilijone za vojaške potrebščine. Kar pol milijarde! V krasnih barvah so različni gospodje ministri slikali »zastopnikom ljudstva«, kako potrebno je vse to. In kakor prihajajo poročila: zmagali so, pridobili so te zastopnike ljudstva, in bodo tako pomagali vrtati nove, velike luknje v žepu avstrijskih davkoplačevalcev. Pri tem delu pomaga in soglašata tudi mogočni zastopnik »slovenske ljudske«, t. j. klerikalne stranke dr. Šusteršič.

Vojni minister Schönauich se je 4. t. m. tudi bolj obširno bavil z načrtom uvedbe dveletne vojaške službe, ki bi se mogla izvesti šele z oktobrom l. 1912. Po tem načrtu bi se pri večini vojakov skrčila vojaška služba na dve leti, le pri konjenici in vojnih žrebčarnah bi trajala tri leta; tri leta bi pa služili tudi podčastniki, v kolikor bo to v interesu podčastnišk. števila. Pač pa bi se one, ki bi služili več ko dve leti, odškodovale s tem, da bi se jim skrajšala rezervna in črnovojniška doba in bi se jim dale glede vojaških vaj posebne ugodnosti.

Vojaške vaje bi bile pri dveletni vojaški službi štiri, ki bi obsegale skupno 14 tednov (pri onih s tremi službenimi leti le 11 tednov). Nobena vojaška vaja ne bo smela presegati 28 dni. Pravica do enoletnega prostovoljstva ostane, odpade le takozvani inteligenčni izpit. Pač pa bodo enoletni prostovoljci lahko odložili prezenčno službo čez 24. leto. Tudi tistim, ki se učijo kake obrti ali kake umetnosti, bo mogoče odložiti nastop vojaške službe do jeseni 24. leta.

Če se uvede dveletna vojaška služba, bo treba zvišati rekrutni kontingent za 54.000 mož, a tudi brez tega se bo, kakor je dejal minister, v prihodnjih letih zvišal za 24.700 mož. Stroški za to bi znašali blizu 140 milijonov.

Tudi za mornarico se zahteva vedno več. Seveda, Avstrija se mora postaviti z lepimi novimi ladjami. Ali ljudski žepi to prenesejo, zato ne vpraša ne vrag. Danes je geslo vlade in »ljudskih zastopnikov«, med katerimi so tudi slovenski klerikalci: uvedba novih davkov.

Zakaj so tudi slovenski klerikalci iz bivših silnih nasprotnikov vlade postali pospeševalci njenih zahtev? O tem piše »Slovenski Narod« sledeče:

»Politika dr. Šusteršiča je doživela velik polom. Dve leti je v državnem zboru vodil ljuto vojno, dve leti je z obstrukcijo onemogočal vsako koristno delo, da bi izvojeval klerikalni stranki ministrski sedež, a vsi naklepi so se ponesrečili. Kleri-

kalna politika je zašla v barje in dr. Šusteršič in njegovi tovariši so postali v odločilnih krogih skrajno kompromitirani. Saj je znano, da je celo cesar izrekel ostro obsodbo nad dr. Šusteršičem.

Pozno so spoznali klerikalci, da so jo s svojo politiko popolnoma zavozili. In nastopili so pot p[er]pre in zdaj napenjajo vse sile, da bi si pridobili zopet milostno naklonjenost odločilnih krogov.

Vojaku so se obesili na suknjo. Dr. Šusteršiču so milijoni, ki jih zahteva vojna uprava, še vedno premalo. Celotno najzvestejši podporniki vsake vlade in zlasti vojne uprave, Poljaki, so mnenja, da država ne prenese takih bremen, kakršne hoče vojna uprava naložiti itak izsesanemu prebivalstvu, samo dr. Šusteršiču se zdi to pravilno in dobro. Vse vladne stranke so proti ogromnim novim izdatkom, samo dr. Šusteršič zagovarja te izdatke in se zanje navdušuje. Seveda se zavzema dr. Šusteršič za te izdatke samo zaradi tega, da bi se prikupil vojaškim krogom. Vojakom ni nikoli dovolj kanonov, pušk in vojnih ladij. Če bi mogli, bi jih naročili brez števila in celo državo spremenili v vojašnico. Kdor gre vojakom pri teh zahtevah na roke, ta je njih mož, tega radi podpirajo. To ve Šusteršič in zato se z brezprimerno gorečnostjo poteguje za želje vojaške uprave. Čez hrbte vojakov bi Šusteršič rad splezal kvišku in se dokopal do svojih ciljev.

Trpka in kruta sodba — pa pravična!

Delegacije.

Širokoustno, kakor je njegova naveda, se je zavzel dr. Šusteršič v avstrijski delegaciji za ogromne vojaške zahteve, ki jih stavi avstrijska vlada predvsem za vzdrževanje mornarice. 240 milijonov kron zahteva vlada samo za ladje, ki čez par let ne bodo za nič drugega, kakor za staro železo. 240 milijonov kron, ki se bodo z neusmiljeno krutostjo izprešali iz davkoplačevalcev, da natlačijo do vrha že itak natlačeno polne blagajne železniških magnetov, to je dr. Šusteršiču prava slast dovoliti vladi. In ko bi bilo še s tem izdatkom enkrat za vselej pomagano državi! Pa temu ni tako. Vseh teh 240 milijonov kron je samo en obroček velikanskih zahtev za vojne ladje, ki se bodo vlekale leta in leta skozi vse proračune.

Rekli bi še lahko, da bo vendar enkrat konec tudi teh obrokov, pa kadar bo zgrajeno, kar je zahtevala vlada sedaj, bo prišla že zopet z novimi, če le mogoče še večjimi zahtevami. In vse to je prav dr. Šusteršiču. Vsem tem velikanskim izdatkom ne le ne oporeka, marveč se za nje celo ogreva, in če bi zahtevala vlada od njega, da da svoj žegen dr. Jeglič tem velikanskim morilnim instrumentom, bi ga komandiral klerikalni general Šusteršič s celim štabom v Pulj.

Toda ti izdatki se še zvišajo na celih 500 milijonov kron. V tem pa še niso vra-

čunani stroški za številne manjše ladje, za pomnožitev moštva itd. V resnici bo za gradnjo ladij v bližnjem času treba 1400 do 1800 milijonov kron.

Razgled po Kranjskem

Našim naročnikom! Vse naše naročnike nujno prosimo, da nam v najkrajšem času določijo naročnino, ker le tako moremo urediti redno razpošiljanje. Obenem pa prosimo svoje prijatelje, da nam pridobijo prav mnogo novih naročnikov.

V Kmečki posojilnici za ljubljansko okolico je denar popolnoma varno naložen. Razni brezvestneži hujskajo po deželi zoper to, naravnost vzorno kmeto posojilnico. Kdor pozna dolgoletno delovanje tega vzornega denarnega zavoda, mora s studom obsojati to hujskanje. Kmeto posojilnica je bila ustanovljena, da pomaga kranjskemu kmetu v njegovem gospodarstvu in pridobivanju. Prej si je moral naš kmetovalec proti dragim obrestim izposojevati potrebni denar od raznih oderuhov. Ko so pa prijatelji našega kmeta ustanovili to posojilnico, tedaj ni bilo treba kmetu več iskati za drage obresti posojila, temveč ga je dobil za nizke obresti pri tej posojilnici. Ta posojilnica pa ni nikdar lahkomišeljno razposojevala denar, ker so bili v njenem vodstvu in so še možje, ki znajo dobro in vestno ceniti posestva, na katera se posojuje. Ta denar se torej vedno in povsod popolnoma varno posojuje. Posestvo se vestno oceni in se potem šele dovoli posojilo, ki pa nikdar ne presega dve tretjini cenilne vsote. In če naše ljudstvo nalaga v tej posojilnici svoj denar, tedaj dobro ve, da se ta denar dobro in uspešno nalaga. Kajti naš kmet se z dobljenim posojilom gospodarsko opomore, izboljša svoje gospodarstvo. In s tem se njegovi dohodki zvišajo, njegovo materialno stanje se izboljša. Posledica tega pa je, da se vse naše narodno gospodarstvo okrepi, kajti ravno dobro situiran kmet je podlaga zdravemu gospodarskemu razvoju vsakega naroda. In sovražniki našega naroda so vsi tisti hujskači, ki odvrčajo našega kmetovalca od »Kmeto posojilnice za ljubljansko okolico«, ki vedno in povsod zasleduje edini cilj, namreč dobrobit in gospodarski napredek našega kmetkega ljudstva. Zatorej pa, ne dajte se strašiti od teh brezvestnih hujskačev in zaupajte vedno, kakor doslej »Kmeto posojilnici za ljubljansko okolico.«

40 milijonov kron so dosegle vloge dne 1. sebruarja pri »Mestni hranilnici ljubljanski«. To je dokaz, kako lepo napreduje ta naša hranilnica. Samo pretekli mesec je bilo vloženih vanjo nad dva milijona tristotišoč kron. »Slovenec« in »Domo-ljub« sta jo pred kratkim, kakor znano, grdo napadala, da ji denarja primanjkuje

in da nima v blagajnici nič denarja. Ljudstvo se od teh laži in obrekovanj ni dalo zbegati, ampak je kot preje popolnoma zaupalo temu največjemu in najvarnejšemu slovenskemu denarnemu zavodu. Ljudstvo ve, da je mestna hranilnica ljubljanska zato najbolj varna, ker se tu z denarjem nič ne spekulira, in ker stoji celo mesto Ljubljana z vsem svojim premoženjem in svojimi davki dobro za varnost vlog, ki so naložene pri mestni hranilnici ljubljanski. Zato nalaga tudi sodnija otroški denar v to hranilnico, kar bi sicer ne storila, če bi sicer ne bila zajamčena taka trdna varnost.

r Nepoštena sredstva. Ljudje, ki žive samo od ljudske neumnosti in nevednosti, še vedno trosijo po deželi neosnovane trditve, da bodo propadli slovenski napredni denarni zavodi, ostala pa da bo le nemška kranjska šparkasa v Ljubljani, za katero se s toliko vnešmo poteguje sem pa tam tudi naša duhovščina, dasi ta šparkasa podpira luteranstvo in pročodrimovstvo ter sploh nemštvo v deželi. Da so te laži iz trte izvite, je jasno, čemur je dokaz zlasti »Mestna hranilnica ljubljanska«, ki se tako lepo razvija. A še eno sredstvo je, ki se ga poslužujejo plačani agenti nemške kranjske šparkase v Ljubljani. Pravijo, da je ta šparkasa cesarska in da je zato najbolj varna. Izjavljamo tukaj čisto odkrito, da nemška kranjska šparkasa v Ljubljani ni cesarska ter da se še nikoli ni tako imenovala, ker se tudi imenovati ne sme. Ta šparkasa je navadno društvo, kjer ima besedo 60 oseb, ki ne stojijo dobre niti za en vinar pri tej šparkasi naloženega denarja. Prosimo somišljenike, naj to povedo ljudstvu, da bo vedelo, kaj je resnica, kaj ne.

r Z Glavno posojilnico v Ljubljani, ki je propadla zlasti po zaslugi klerikalca Pavšlarja v Kranju, ni v nobeni zvezi »Mestna hranilnica ljubljanska« in tudi ne »Kmečka posojilnica ljubljanske okolice«. Poudarjamo to, ker se še vedno najdejo ljudje, ki tega ne vedo in verujejo potem najgorostasnejšem lažem.

r Prepovedani semnji. Vsled nevarnosti, da se razširi kuga na gobcih in parkljih pri živini, sta prepovedana semnja dne 9. februarja v Zagorju in dne 17. februarja v Izlakah.

r Dva nova semnja. V št. Petru na Krasu sta se vpeljala poleg štirih, že starih, dva nova semnja, ki se vršita dne 15. februarja in 18. aprila. Vseh šest semnjevelja za kramarje, govedo in konje, na kar se kupei in prodajalci posebno opozarjajo.

r Živinorejski in mlekarški tečaj na Grmu. Zaradi kuge na parkljih in v gobcu, ki se je zanesla v naše kraje, se smejo tečaje udeležiti le živinorejci iz neokuženih krajev. Toliko na občno znanje.

r Hudi »Duh« v pasti. Meseca oktobra leta 1909 so se prav pogosto pojavljali tatovi po Dolenjskem in okoli Brežic. Tako je bil vzet Vincenciju Pustovrhu iz Ljubljane med vožnjo iz Vidma v Brežice en

potni kovček z vsebino okoli 300 K, Jurju Petriču v Zgornji Ribnici obleke za 200 K, Francetu Čebulju v Kostanjevici obleke in zlatnine za čez 150 K; Alojziju Schaubbergerju na Impolci en bicikelj in mnogo kovaškega orodja; v Radni s poštnega voza cel zavoj blaga in orodja. Pa tudi v ljubljanski okolici se je izvršilo v istem času več tatvin. Na Brezovici je bilo Janezu Pezdircu vzetega več starega denarja in zlatnine v vrednosti par sto kron, Jakobu Koprivcu na Bluži pri Podpeči pa obleke in denarja za čez 200 K. Vkljub vsem varnostnim odredbam se ni moglo priti storilec na sled, ker so se pojavljali danes tu, jutri pa čisto drugje. Nazadnje je zasačilo orožništvo nekega Štefana Komerička, ko se je ravno peljal mimo orožniške postaje v Jesenicah na kolesu, ki je bilo ukradeno Schaubbergerju. Komerički namreč zaradi goste megle ni videl orožniške postaje, drugače bi ne bil vozil tam mimo. No, Komerički je izdal svoja pajdaša Štefana in Matijo Duha, dva znamenita tatova, ki se držita vedno v Zagrebu. Kmalu potem so prijeli brezžiški orožniki štiri brezposelne osebe in jih oddali sodišču v Brežicah. Eden je bil videti zelo bolan ter je prosil, da so ga oddali v bolnico. Toda prvo noč je pobegnil. Pozneje se je šele zvedelo, da je bil to znameniti Štefan Duh. Med to četvorico je bil tudi njegov brat Matija Duh. Čez dolgo potem se je posrečilo zagrebški policiji zgrabiti Štefana Duha, za katerega so se zanimale tudi hrvaške sodnije. Ko pa je bil v preskovalnem zaporu v Zagrebu, je porabil ugodno priliko, ko so nanj premalo pazili, in je ušel iz zapora. Dne 8. decembra lani se je vračal iz Amerike domov Ive Matijevič, posestnik v Selu Hrastavec pri Petrinji. Pri sebi je imel 380 dolarjev (1900 kron) ameriškega denarja in za okoli 100 kron avstrijskega. Na Zidanem mostu je čakaje na vlak zaspal v čakalnici. Med spanjem pa mu je zmanjkala denarnica z vsem denarjem. Dne 5. decembra je bil prijat v Ljubljani Štefan Duh v družbi nekega Beheka radi igranja hazardnih iger. Ker se je pa izdal za Štefana Širmerja in se mu igranje hazardnih iger ni moglo dokazati, kakor tudi Behku ne, sta bila 7. decembra lani oba oproščena in izpuščena iz zapora, nakar sta se najbrž podala na Zidan most in izvršila tatvino. Dne 15. decembra sta bila zopet oba v Ljubljani in ju je policija radi suma, da vendarle igrata hazardne igre, vnovič aretovala. Ker sta se s silo upirala, sta bila oddana deželnemu sodišču. Pri njih so našli in sicer pri vsakem po več sto kron denarja in mnogo nakupljene čisto nove obleke. To je zbudilo sum, da sta ta dva ukradla Matijeviču 2000 K. Med tem so prišli pa tudi stari grehi Štefana Duha na dan, ko se mu je dokazalo, da on ni Širmer. Zdaj sedi ta nadležni in nevarni »hudobni« Duh v deželnosodnih zaporih in menda nima upanja, da bi zopet pobegnil.

o Dolenjske novice o

d Iz Lip na Barju. Kljub temu, da nam uniči povodenj skoro vsako leto vse poljske pridelke, pride v jeseni naš župnik z veliko vrečo in — hočeš nočeš — moraš dati, če ne žita, pa svitle kronce, katerih vsled slabe letine tudi nimamo v izobilju. Zelo v čudni luči se je gospod Knific pokazal v naslednjem slučaju: Nekoč je bil poklican k bolni ženski, da bi jo spovedal in obhajal. Toda ko ga je prišla neka oseba klicat, jo je prav po domače nahrulil in rekel: »Idi v Ljubljano, jaz nimam zunaj župnije nič opraviti!« Drugega ni preostajalo, kakor, ali pustiti bolnico umreti brez sv. zakramenov, ali pa čakati na župnika še celih pet ur. Prišla je jesen, čas »bire«. Sedaj je obiskal gospod župnik, z vrečo v roki, tudi ono hišo, pri kateri, kakor je rekel v poletju, nima nič opraviti. Toda to še ni vse. Še celo sedaj pozimi nas ne pustijo v miru ti »bisagarji«. Pred kratkim se je prikradel k nam v hišo mlad duhovnik, ki je prosil milodare za neko bolnišnico. Ta mož je bil tolikanj zmeden, naj si bo v besedi, kakor v obnašanju, da se mu je takoj videlo, da si je mož že sam svest, da opravlja delo nepravičnega. O priliki kaj več.

d Litijska. Litijska dekleta prireda v soboto, dne 11. februarja 1911, v gostilniških prostorih »Pri Oblaku« zabaven večer. Začetek točno ob 8. zvečer. Vstopnina 1 K. Čisti dobiček je namenjen v dobrodelne namene, zato se preplačila hvaležno sprejemajo.

d Vače. V predpustnem času imamo pri nas prav mnogo zabave z našimi klerikalci. Dne 6. februarja je bila klerikalna ofcet. Kaplan je kar pustil šolski pouk ter se na trgu pomešal med gledalce. Otroci so ostali v šoli brez nadzorstva ter kričali skozi okna. »Čuki« in marinarice so se pa kaj slabo postavile. Manjkalo je le Kunstove Cilke, da bi na metlo muzicirala. — Štebalu priporočamo, naj pusti »Sokola« v miru. Menda še ni pozabil, kdo mu je pred par leti rešil hišo, da mu ni zgorela.

d Iz Vač. Kakor berač svojo razdrapano malho, tako hvali kaplan Majdič v sleherni številki »Domoljuba« svoje organizacije. Največjo glorio pa poje ljudski posojilnici. Pravi, da dela ta posojilnica vse za blagor ljudstva. Če pa pogledamo pravila, stoji črno na belo, da spada čisti dobiček župnemu uradu na Vačah. Furbati res zna ta človek, toda število tistih, ki mu verjamejo, se zelo krči. Dobro vemo, kako znajo ravnati takozvani osrečevalci ljudstva z njim poverjenim denarjem. Saj so pri ljudstvu uživali zaupanje tudi Drozd, Weiss in najnovejši sodrug Slavinski in taki ptiči, ki jih krije duhovniški talar. Ko pa se je prišlo na sled praznoti blagajne, bilo je prepozno in mnogo nesrečnih rodbin plaka zaman v

revščini za izgubljenim denarjem. Dopisniku »Domoljuba« seveda ne ugaja, da je ljudstvo spregledalo in se jelo zavedati, zato klobasari vse mogoče, da bi ujel še kakega kalina na svojo limanico. Govori tudi, kako se v ljudski posojilnici vsakomur vljudno postreže. V dokaz ti vljudnosti navedemo za danes samo en slučaj. Ko je pred nedavnim časom prišlo v to posojilnico neko dekle po svoj denar za pot v Ameriko, jo kaplan nahruli z besedami: »V Ameriko boš šla? Menda te tja ne vleče zaslužek, ampak poželenje mesa.« Taka je torej tista hvalisana postrežljivost in olika. Svoj zadnji dopis pa zaključil zlobno hinavsko, da ljudje premalo zaupajo domačinom, ampak dirjajo raje za kakim privandranim tujcem. S tem namiguje na našo kmečko hranilnico in posojilnico, dobro vedoč, da se nahajajo v vodstvu sami posestniki-domačini. Ravno tako je sedanji tajnik tukajšnji posestnik, pred katerim ni treba nikomur držati klobuka pod pazduho, kakor pred tajnikom kaplanom. Če se predali »Domoljuba« brez Majdičevih dopisov nikakor ne dajo napolniti, naj napiše vsaj nekoliko bolj verjetne stvari, ne pa tako debelih laži, da jih je lahko kar prijeli. Drži naj se bolj svojega poklica, kakor politike in hujskanja, pa bo vse v redu. Z denuncijantstvom in lažmi pa tudi v prihodnje pri nas ne bo ničesar opravil, to naj si dobro zapomni.

d **Iz Radeč pri Zidanem mostu.** V papirnici v Njivicah pri Radečah je zaposlen nek vdovec, ki je že dlje časa brez gospodinje. Vsled tega si je izbral nevesto. Ker med tednom kot delavec pač nima časa, da bi se dal oklicati, zato je šel z nevesto v nedeljo k župniku. Ko sta pa prestopila prag župnikove sobe, se je ta zadrl nad njima: »No, kaj bi pa rada?« Ko sta mu povedala svojo željo, ju je prav na surov način takorekoč vrgel iz sobe, češ, da nima časa, ker ima počitnice. Nevesta se je tega surovega nastopa župnika Hierscherja tako prestrašila, da se je takoj odpovedala ženinu, češ, da rajši ostane doma, kakor pa da bi morala poslušati take surovosti cerkvenih javnih uradnikov. Toda to ni edini slučaj. Naš župnik sploh misli, da se človek začne šele pri kmečkemu župniku, tovarnarju ali grofu. Naše ljudstvo pač ni tako kratkovidno, da bi ne znalo po zaslugi ceniti neolikanost tega župnika. Naš delavec in naš kmetovalec se res ne znata tako hliniti, kakor naš župnik, tudi ne znata delati takih poklonov, kakor jih dela župnik Hiersche, kadar se ustavljajo pred župniščem elegantne ekvipaže. Zapomni si naj pa, da je kmet in delavec ravno toliko vreden človek, kakor kak župnik ali pa kaplan, morda še več, ker je bolj koristen član človeške družbe ker ne živi kot parazit od žuljev drugih, temveč si s svojo žuljavo roko služi svoj vsakdanji kruh. Tudi kaplanu Andreju Zupanču bi svetovali, da se obnaša tako, kakor to zahteva njegov duhovski stan. Zahte-

vamo, naj v šoli ne hujska otrok zoper šolo, zoper starše in gospodarje, ki slučajno niso člani te ali one klerikalne organizacije. Prihodnjič hočemo poročati o nekaterih občinskih velikaših, ki niso pardnirali niti hiše nekega siromaka.

d **Iz Zagorja ob Savi** se nam poroča sledeče: Dne 29. januarja je šel Jakob Brvar, podomače Pepevnak, iz Podstrani pri Zagorju ob Savi, od Šemnika, kjer je prodal par volov, v družbi svojega mladoletnega sina proti domu. Na potu se je hotel okrepčati ter je vstopil v gostilno gosp. A. Ašiča na Lokah. Nevede se je tam sešel z nekim sorodnikom ter ž njim popival. — Končno so potem skupno šli proti domu. Med potom se je ta prisiljeni spremljevalec pričel na sumljiv način Brvarju dobrikati in ga otipavati po suknjiču, najbrže v nadi, da na ta način najložje izvabi od Brvarja listnico z denarjem, v kateri je bila kupnina za prodanih par volov. Brvar, to opazivši, sune posiljenega prijatelja od sebe. Ta se je ujezil in pograbil nož, s katerim je pretil Brvarju, a slednji mu izbiže nož iz rok na tla. Zapretel mu je tudi, da pokliče na pomoč, ako ne bode mrtval. Sorodnik je vzel šibice ter iskal svoj nož po tleh. Nazajgrede se pa pridruži Brvarjevemu sinu, ter j ez njim ravno tako ravnal, kakor poprej z očetom, misleč, morda ima pa ta kupnino pri sebi. Prebrisanemu tičku se je tudi ta poskus izjalovil, vendar bi bilo dobro, da bi se javna oblast za to pobrigala, koliko je na tem istine.

d **Trebnje.** Malokdaj se oglasimo v »Slovenskem Domu« in vsled tega bo morda kdo mislil, da pri nas ni naprednjakov. Toda število pri nas razširjenih naprednih časopisov priča, da napredna misel pri nas kaj lepo napreduje. To seveda grozno jezi našega mladega kaplana Janeza Noča. Ko je prišel k nam, je bil še precej miren. Zadnji čas je pa začel udrihati po naprednem časopisju. Tako je zadnje nedeljo s prižnice na vso moč hvalil in agitiral za Mohorjeve knjige, »Domoljuba« in »Bogoljuba«. Ljudje so glasno godrnjali zaradi te nesramnosti. Kaplanček naj nikdar ne misli, da so naši očetje zato sezidali prižnico, da bi duhovniki na njej agitirali za svoje časopise — temveč za to, da se raz njo razlega beseda božja. Vi, možje in gospodarji, ne strašite se kaplanovih groženj in naročajte prav pridno napredne časopise in knjige, posebno pa naše, res kmečko glasilo, »Slovenski Dom«, ki prinaša toliko lepega, zanimivega in poučnega. Agitirajte za »Slovenski Dom« od hiše do hiše. Kdor je pa naročen na »Slovenski Dom«, naj ga, ko ga prebere, ne vrže proč, temveč naj ga da svojemu sosedu, da tudi ta izprevidi, da »Slovenski Dom« ni tak, kakor ga opisujejo klerikaleci iz same škodoželjnosti. — **Opomba uredništva:** Prosimo vse naše čitatelje in prijatelje, naj nam naznanijo vsak slučaj, ko bo ta ali oni župnik ali kaplan agitiral in grdil

»Slovenski Dom«. Dobro si naj zapomnijo besede, katere je rabil, da bodo to tudi pod prisega izpovedali. Vsakega takega obrekovalca bomo poklicali pred sodiščem na odgovor, kajti tako hujskanje je kaznjivo.

d **Dvor.** Dne 8. februarja je umrla pri nas ena najstarejših dvorskih žena. Rekli so ji: »Stara Kuska«. Stara je bila čez 80 let. V svoji mladosti je služila v raznih gradovih, tako tudi v sedaj že na pol razpalem starem gradu v Žužemberku. Slula je kot izborna kuharica. Ko se je omožila, je bog blagoslovil njen zakon. Povila je baje 15 otrok. Da je bila rodovitna, se vidi iz tega, da je imela neko leto kar petero otrok, enkrat trojčke, drugič dvojčke. Bila je tiha in mirna. Le umreti se je bala. Lahka ji gruda domača!

d **Dvor.** Tukajšnji tehnik g. Josip Jelenec si je izbral letošnje počitnice v to, da je okrasil s sedmimi učnimi slikami šolsko vežo. Pri seji krajnega šolskega sveta se mu je priznala soglasno topla zahvala za trudapolno delo z besedami: »Ko nas bo že dolgo krila črna zemlja, bodo te lepe slike na vaškem zidu še krasile našo šolo.« Gospod Jože, kadar vas prinese veter zopet iz Zlate Prage na počitnice, se priporočamo, da nam še kaj naslikate.

d **Škocljani.** Z ozirom na dopis v zadnji številki »Domoljuba« izjavljam, da mi pač ni treba iskati pri sodišču izpričevala za svoje katoličanstvo. Pač pa hočem našemu kaplanu, ki je komaj iz gnezda zlezal, nekoliko prikrajšati njegov predolgi jezik. Obrekovanje je po naukih katoliške vere greh. In s tem, da nastopam zoper obrekovanje, izpolnjujem cerkveni nauk. Končno pa pristavljam, da bom vedno deloval in širil »Slovenski Dom«. Prihaja ga dozda na škocijansko pošto okoli osemdeset — delovati pa hočem, da se prav kmalu prekorači število sto. — P e t e r D u r j a v a.

d **Iz Tržišča na Dolenjskem.** Kako se spreminjajo časi! Ko je bil še Perpar župnik, se je priredila v Tržiču neka igra, ki se je končala s svatbo. To se je zdelo župniku tako pohujšljivo, da je rekel: »Ko bi bil prej vedel, da pride kaj takega v igri na vrsto, bi jo bil prepovedal.« Pred par tedni pa je krščansko katoliško izobraževalno društvo pri Sv. Trojici uprizorilo igro, katere glavni predmet je tvorila zakonska sreča. Kobalov France, Marijin družbar in »haukman« izobraževalnega društva in pa Mihletova Mici iz škrniceljerajna, sta igrala moža in ženo. Občinstvo obstoječe iz starih in mladih igralcev, se je kar nemirno obnašalo, kadar se je videlo na odru kaj takega, kar spada »bolj med šitri oči« in »za na samo«. Stare ženice so kar zmigavale z glavami: »Na, Marijina družba, pa hoče »ohcet špilat« in učit, kako se »bimčea!« Celo pohujšljiva pa se je zdela ta igra preprostim gledalcem. In kako tudi ne! Marijina družba si stavi pač v prvo vrsto večno devišstvo, v »Katoliškem Domu« pa — »ohcet!« Sicer je pa škrniceljerajn prav dostopen ljubezen-

*kemu čuvstvu; nedavno je ena to dovolj jasno pokazala, pa vendar... No, kratko rečeno, Marijina družba v Tržišču je »zavod za ženitne ponudbe« in fajmošter je mešetar. Saj je vabil na prižnici v Marijino družbo, češ, da se bodo ložje omožile. Povedal je tudi, da je še kot župnik v Šmihelu »nakomandiral« najboljši družbarici enega »fejst« fanta, in tako hoče delati tudi sedaj. Alo dekleta, katera se hoče možiti, le v škrnicljferajn, pa le hitro, kajti predpust se bliža že h koncu. Če ne bo še letos »ohcet«, boste dobile na pepelnično sredo »dedea« iz cunj pred vrata. Zato le v Marijino družbo.

d **Iz Adlešič.** Zmrznil je dne 30. januarja ponoči okoli 10. ure v Tribučah poleg Kala na poti proti Bojancem blizu šole Jure Cvitkovič, po domače Vojvoda iz Tribuč, kočar, nekdanji večletni cerkovnik, star 50 let. Šel je iz semnja iz Vinice s tremi tovariši sosedji. Na potu pa mu je prišlo slabo. Tovariši so šli mirno naprej. Drugi dan so ga našli zmrznjenega.

d **Potovrh.** Terno je zadel nekega tukajšnjega posestnika sin. Kō so mu našteali na roko kar 600 svetlih kronic, si je mislil: Ravno prav, bom vsaj imel vesel predpust. Rečeno, storjeno. Povabil je par korajžnih fantov in par brhkih deklet in hajdi z njimi v gostilno. Poslal je tudi po godca. Zdaj pa so vsi skupaj kar dva dni in dve noči jedli, pili, peli in plesali, da niso šli nič spat. Kronce v žepu pa so se vidoma tajale.

d **Črnomelj.** Umrl je sodni sluga v poklju in posestnik Štefan Klein. P. v m.!

d **Trebnje.** Iz popotne torbice. Tako, gosp. urednik, svojo pot sem dokončal. Vse kraje, v katere sem prišel, sem prevohal in povsod našel kaj zanimivega. Moje delo je končano, torbica izpraznjena. Dovolite pa, gosp. urednik, da se še enkrat ozrem na svojo pot nazaj in še nekaj omenim. Poročila so zadela povsod v živo. Farovži kar pokajo od jeze, gospodje pa skrajajo z zobmi in stičejo po čeli dolini za dopisnikom. Menda so razpisali celo nagrado na mojo glavo. Enega že imajo v »grifu« (seveda popolnoma po nedolžnem). Njegovo ime so raztrobili po celi dolini, da trgajo ga celo po »časopisih«. Kaj bi ti reveži naredili še-le, če bi uganili pravega. No, naj se le trudijo zastonj. Svobodno jim. Ne vem pa, če bo njihovo delo uspešno, a pazijo naj, da se ne uresničijo nad njimi besede sv. pisma: »Ne sodite, da ne bode te sojenit!« Vendar pa me je njihova jeza preplašila tako, da ne bom prišel zlepa po takih opravkih. Vsakega namreč napadejo, ki se le količkaj bolj radovedno ozira, ko koraka mimo hiš. Toda, ne bojte se, novice bodo še vedno dohajale. O Božiču, ko sem svoje potovanje nastopil, so poročali časniki, da je nek ruski učenjak iznašel pripravo, s katero lahko mi v Trebnjem n. pr. vidimo, kaj se takrat godi v Ljubljani, ali v Krmelju, ali v Tržišču, ali v Mokronogu, ali na Mirni, kamor pač

to pripravo naravnamo. Tu vidimo, kaj osebe v dotičnem kraju delajo in slišimo, kaj govore. Jaz sem takoj uvidel neprecenljivo vrednost te »mašine« in sem se takoj na onega učenjaka obrnil, naj mi tak aparat proda. Zraven sem šel pa gledat po dolini, kam bi bilo najboljše mašino naravnati. In posrečilo se mi je najti pripravna mesta. Torej zbogom, gosp. urednik, vašim cenjenim naročnikom pa le povejte, da bo moj »kinematograf« (tako sem mojo mašino na kratko krstil) donasal vedno najzanimivejše novice.

d **Iz Mokronoga.** »Veliki sokoiski ples.« Tako je naslov predpustne sokolske veselice. Udeležba obeta biti izborna, priglašeni je že veliko število zunanjih gostov. Pa saj bo to tudi nekaj nenavadnega za našo dolino. Kakor čujemo, se že sedaj vrše priprave v največjem obsegu. K zabavi bodo veliko pripomogli pevski odsek »Sokola«, ki se že ves čas prav pridno pripravlja in vadi, kakor tudi nastop mask v slov. in slovanskih narod. kostumih. Torej kdor se hoče izborno zabavati, naj pride v nedeljo 19. svečana zvečer k Pleteršku. — Na zdar!

d **Mokronog.** Že dolgo časa, gospod urednik, me ni bilo, a ne mislite, da sem na vas pozabil, ali pa, da so naši klerikalci postali boljše. Le poslušajte. Že v dveh številkah »Slovenskega Doma« se je poročalo, da je fajmošter napravil iz ljudske šole »tejater«, a merodajni krogi se za to ne brigajo. Ne ostane nam nič drugega, kakor oglasiti se še enkrat. Kratko vprašanje na krajni šolski svet, odnosno njega napredne člane in na naš občinski odbor. Vedno se hvalite, da ste ekonomični, pa vendar pustite, da se vlačijo nove šolske klopi vsako nedeljo iz razredov. Ali mogoče mislite, da bodo na ta način postale lepše in boljše? Pa saj menda tudi mislite, da bo poslopje boljše, če dere vsako nedeljo nekaj trop različnih marijinih devic in tercijsk po stopnjicah. Seveda posli bodo potem tla čedili in ribali zastonj, oziroma jih plača g. župnik iz lastnega žepa, kaj ne? — Še eno vprašanje. Naša stara šola stoji prazna. Dvoje stanovanj bi se lahko oddalo, najemnikov dosti, denarja v občinski blagajni pa preveč, kaj ne? Tistih 30—40 K mesečno mi pri našem bogastvu ne rabimo; vrh tega pa je po mnenju občinskega tajnika boljše, če se uboga fajmoštra in se mu prepusti to poslopje na razpolago. On je seveda rabi, da se pri misijonih itd. črnuhi zbirajo tu k svojim posvetovanjem, Marijina družba in izobraževalno društvo pa k svojim veseliam. Ravno v nedeljo so imeli zadnji tombolo; terna je bila »mašne bukece«, amba pa »pildek«. — Ne omejeno oblast ima Bukovec čez Mokronog. To se kaže pri vsaki priliki. Na prižnici jih nazivlje petelinčke, grozi jim z bojkotom, pravi, da jih lahko sešteje na prstih svoje dolge roke, norčuje se iz njih, da se ga ne upajo udariti tam, kjer ga bo-

li. Kakor se iz navedenega vidi, ima res prav. In vendar je v Mokronogu toliko svobodnih ljudi, ki pravijo, da so napredni. Pokažite se vendar, snedel vas menda zato ne bo. Seveda, bolj ko bode te molčali, večjo korajžo bo imel, lepša imena vam bo dajal. — Občinski tajnik, Kočevar Heferle, potegnili cel odbor zanos. Zadnje nedeljo, dne 5. februarja je bila občinska seja, kjer se je debatiralo tudi o našem pokopališču. V poletju lanskega leta je zahteval fajmošter po e. kr. okrajnem glavarstvu popravo pokopališča. Sklicala se je seja in odbor je dovolil, da se pokopališče popravi na občinske stroške, toda pod pogojem, da pobira občina tudi dohodke, ki jih pokopališče donaja. Kmalu po tem se je občinski tajnik Heferle izrazil proti odbornikom, da župnik na dohodke pokopališča resignira. Res so se odborniki vsedli na lim, čeprav ni dal fajmošter nobene pismene izjave, da, še osebno ni nobenemu odborniku tega povedal, verjelo se je besedam tajnika. Sedaj pa, ko je plačala občina 700 K popravila, Heferle neče ničesar slišati o kaki izjavi župnika, da bi resigniral na dohodke. Župnik pa je pisal, da je vse gola laž. Odborniki so seveda vztrajali pri sklepu nekdanje seje, a Heferle je vzrohnal nad njimi: »Škandal za take odbornike, ki vselej drugače sklepajo.« Iz tega se razvidijo naše žalostne razmere. Celo občino komandira njen uslužbenec, tajnik, popolnoma nezmožen človek za našo občino, kjer je uradovanje slovensko. Končno se je odbor vendar opogumil. Odbornik Strel je zahteval odstranitev sedanjega tajnika in se ponudil, da prevzame tajniško mesto za polovico sedanje cene. Nato so vsi odborniki demonstrativno odšli. To je bilo enkrat dobro storjeno, a že prepozno. O ja, ko bi takoj od začetka tako odločno nastopali, bi se dalo kaj doseči in naš župnik ter njegov adjutant, imenovani Heferl, bi ne rogovilila tako po Mokronogu. Sicer se bodo pa le že enkrat zadnjemu oči odprle, ko bo videl, kam ga je župnik pripeljal. — Še ena beseda davkoplačevalcem. Ta seja vam je menda pokazala, kdo pripravljajo občino v škodo. Bližajo se občinske volitve. Le volite z župnikom, Heferla pa postavite za župana. Če bo imel župnik take kimovce in podrepnike v odboru, kakor je Heferle, potem ne bo prisilil občino samo za onih 700 K, ampak še za kaj drugega. Seveda, obresti od tega denarja bo spravljal samo on, afera z našim pokopališčem je menda dovolj jasna. Torej na dan občinskih volitev vsi na plan, pa pometite pošteno s kimovci v odboru. Ne poslušajte tistih, ki spredaj ližejo in zadaj praskajo, ampak glejte, kdo res dela na to, da se stroški zmanjšajo. Sedaj gre za vaš denar in v lastno skledo menda ne bode te pljuvali.

d **Ribnica.** Telovadno društvo ribulški »Sokol« priredi dne 12. februarja t. l. zve-

čer ob 8. v »Sokolovi dvorani« pri »Cene-
tu« pod naslovom »Na severnem tečaju«
svojo III. maškarado. Naslov nam pove,
da bode ta prireditelj nekaj posebnega. Po
Ribniški dolini gre govornica, da se te ma-
škarade udeležil slayni Cook, ki je bil prvi
baje na severnem tečaju. — Znani Peary
nam je pa, ker se sam ne more udeležiti
veselice, preskrbel imenitno godbo, ki jo
je dobil med Eskimi. Vabila so se že odpo-
slala. Ako ga kateri mogoče pomotoma ni
dobil, naj nam oprost, ter naj obenem to
velja za povabilo. — Maske dobro došle.

— K obilni udeležbi vabi odbor.

d Kandija pri Novem mestu. Preteče-
no soboto popoldne je Kastelčev hlapec
peljal težko obložen voz z novomeškega
kolodvora v Kandijo. Ko pripelje do Ška-
bernetove gostilne, zavijo konji na levo
stran, vsled ledene opolzke ceste zdrči voz
na stran, ker ravno tam cesta proti kraju
zelo visi, in cel voz se prevrne na hlapca.
Težko poškodovanega in nezavestnega so
potegnili izpod voza in ga prepeljali v
kandijsko bolnišnico. Skrajni čas je, da se
ta cesta popravi.

d Pangerčgrm. Na večer pred svečnico
so videli ljudje v Pangerčgrmu na Gor-
jancih precej velik požar, ki je pa hitro
ugasnil. Zgorela je kočja Ivanu Šašku, ki
ima okoli 500 kron škode, vendar je za to-
liko tudi zavarovan. Pri Šašku je v zad-
njih letih že opetovano gorelo, kar bi ka-
zalo na hudobno roko. Šašek je velik siro-
mak. Pred dvema letoma je šel v Belo
Krajino na semenj ter je kupil kravo. Ker
pa vsled siromaštva ves dan ni nič jedel,
je na vrhu Gorjancev omagal, se vsedel v
sneg in zaspal. Ponoči je bil strupen mrz
in drugo jutro so ga našli v snegu. Obudi-
li so ga še, toda prsti na obeh nogah so
mu zmrznili ter so mu jih morali odrezati.

o Gorenjske novice o

g Št. Vid nad Ljubljano. Kaj delajo
naša društva? Napredna organizacija v
Št. Vidu ima več društev, »Sokol«, Žirov-
nikov zbor, narodno čitalnico v Dravljah,
kmet. hranilnico in pošojilnico v Št. Vidu
itd. V januarju, oziroma februarju se vrše
letni občni zbori. Občni zbor »Sokola« se
je vršil dne 2. februarja, Žirovnikovega
zbor dne 5. februarja, narodne čitalnice
v Dravljah dne 15. januarja, hranilnični
pa bo dne 19. februarja. Občni zbori so bi-
li vsi prav dobro obiskani, iz česar se vidi,
živahno delo. Le junaško naprej! — Pa
tudi za zabavo v predpustnem času se je
preskrbelo. Tako je imel »Sokol« živahno
in dobro obiskano predpustno veselico dne
5. februarja, dne 19. februarja imela bode
narodna čitalnica v Dravljah svojo pred-
pustnico v gostilni g. Iv. Kregarja; dne
26. februarja pa priredi izobraževalno
društvo »Žirovnikov zbor« svoj običajni
ples v dvorani g. Fr. Šusteršiča v Zapu-
žah. Društveniki in posamezniki, ki se za-

nimajo za naš razvoj, naj v mnogobrojnem
številu posetijo te priredbe.

g Št. Vid nad Ljubljano. Kmetijska
podružnica v Št. Vidu priredi v nedeljo,
dne 12. februarja popoldne ob 4. 25. kme-
tijski sestanek v dvorani g. A. Štruklja pri
»Žibertu« na Trati. Na sestanku bo preda-
val ravnatelj kmetijske družbe gosp. svet-
nik Gust. Pirco kugi na gobcu in park-
ljih, katera bolezen je sedaj v naši bližini
močno razširjena. — Kmetovalci, udele-
žite se v velikem številu predavanja, ki je
v tem času jako važno.

g Št. Vid nad Ljubljano. Dični naš
Zabret se je zadnje čase posvetil s posebno
vnemo Dravljam. Pravi, da hoče na vsako
ceno si priboriti prvenstvo tudi v spod-
njem delu fare. Da pa njemu ni treba pre-
več delati, poiskal si je v Dravljah pomoč-
nika. Preveč izbirčen ni, za vodjo ima ne-
kega kmeta, ki je pred nekaj leti radi po-
bojev presedel večmesečno ječo in živel v
koruznem zakonu dotlej, da mu je ljubica
povila, potem pa se poročil, zapustivši za-
peljano revico. Da ga Zabret ni nič spre-
obrnil, se vidi iz tega, ker tudi sedaj ob
vsaki priliki grozi s pestmi. Seveda se ta-
kih groženj nihče ne boji. Prav mogoče pa
je, da mu je Zabret tako naročil, ki ni iz-
birčen v sredstvih, da le svoj namen dose-
že. Vprašanje je, če ga bode tudi tu do-
segel?

g Mengeš. Že kake 4 tedne sem so
opazovali domači, da 68letni, v Mengešu
stanujoči vpokojeni državno - železniški
paznik Anton Koman ni popolnoma pri
zdravi pameti. Dne 3. februarja dopoldne
je šel po Mengešu v različne trgovine ku-
povat malenkosti in izpil tudi nekaj žga-
nja. Potem je šel domov, kjer so ga videli
na dvorišču. Ko je prišla njegova žena
okrog 9. zvečer od dela domov, ga je šla
iskat, našla pa ga je šele ob 4. zjutraj v
praznem in odprtem hlevu zmrzlega. Po-
grešajo pa tudi 30 K, ki jih je imel umrli
Koman v usnjati denarnici pri sebi. Naj-
brže je denar izgubil ali pa skrnil, ker je
imel navado, da je denar časih skrnil na
takih prostorih, da ga je pozneje sam tež-
ko našel.

g Cerklje. Ivan Stare je padel na zle-
deneli cesti v Cerkljah in si desno roko
težko poškodoval.

g Škofja Loka. Gostilničarki Šubicevi
je neznan tat ukradel iz gostilne 14 kg
slanine, vredne 24 K.

g Breg pri Radovljici. Opekarna je
pogorela posestniku Jožefu Prešernu. —
Škode je 15.000 K, ki je pa večinoma krita
z zavarovalnino.

g Mojstrana. Pri sekanju je izpodrs-
nilo v gozdu tovarniškemu delavcu Jako-
bu Kumerdeju. Zlomil si je desno nogo.

g Bohinjska Bistrica. Tu je bila dne
25. januarja velika senzacija. Ta dan so
namreč orožniki aretirali ljubljence du-
hovnikov, užitninskega revidenta Fl. Ko-
žuha zaradi velikih sleparij in goljuftij.
Kožuh je služboval precej časa v Bohinju.

Mož je bil tako pobožen, da je prejemal
vsak teden sv. zakramente, se klanjal do
tal duhovnikom in užival pri ljudeh in pri
duhovščini največje zaupanje. Seveda je
bil Kožuh tudi vnet »Čuk«. Posebno dobra
sta si bila Kožuh in župnik Piber, v vsem
enega srca in enih misli. Kožuh je kot
užitninski revident poneveril več tisoč
kron in izvršil tudi na strankah mnogo
sleparij. Za koliko je ljudi ociganil, se pa
sploh ne bo dalo natančno dokazati, ker
so stranke plačilne bolete proč pometale.
Če bi se vse plačilne bolete mogle dobiti,
bi se šele spoznalo, za koliko tisočakov je
pobožni »Čuk« in revident Kožuh prevaril
občinstvo in užitninski urad. Kakor se ču-
je, bodeta največ trpeli klerikalni občini
Srednja vas in Bistrica, kjer se gotovi
ljudje na vse načine trudijo, da bi prikrili
ta gorostasni škandal. Pobožni Kožuh, ki
je toliko molil, kakor sleparil, je bil poseb-
ni ljubljence župnika Pibra. Ta župnik
Piber je sploh v Bohinju zapustil take
spomine, da bodo njegovo ime izrekli
ljudje z nekim studom, zapustil je v Bo-
hinju svojega ljubljence Kožuha, ki so ga
zdaj orožniki vzeli in zapustil je po nje-
govem predlogu zgrajeni vodovod, ki je
stal toliko, da še danes noben občan ni sli-
šal računa, vodovod pa je popolnoma suh!

g Tržič. Neki čevljarski pomočnik je
prišel skozi odprto okno v stanovanje Fer-
dinanda Toporiša, odprl kovčeg ter odne-
sel od tam shranjenih 230 K, nato kovčeg
lepo zopet zaprl in se poslovil. Obiskal je
potem več gostiln in plačeval za druge.
Ostanek 17 K je zakopal v nekem jarku
blizu svojega stanovanja.

o Notranjske novice o

n Borovnica. Javno se pripoveduje, da
je pri ljudskem štetju mož predsednice tu-
kajšnjih Bogomil, pristen Krašovec, vpi-
sal kot občevalni jezik nemški. Pač kleri-
kalna značajnost in narodnost!

n Laze. 22letnega posestnikovega si-
na Valentina Simiča iz Laz so našli dne 2.
februarja na okrajni cesti med Planino in
Lazami mrtvega. Malo prej so se bili tam
stepli fantje. Mrtvega Simiča so prepelja-
li v mrtvašnico v Planino. Storilec dose-
daj še niso izsledili.

n Iz Starega trga pri Ložu. Letošnji
predpust je pri nas jako boren. Priredila
se je dozda ena sama večja veselica, to je
bila veselica naše vrle požarne brambe in
najbrže bo ta tudi zadnja. Uspela je kljub
slabemu obisku precej dobro. Vzrok slabe-
mu obisku je v prvi vrsti politika, in pa
tiste proklete umazane osebne koristi, v
katere bomo enkrat pošteno podrezali! Vsa
čast vrlemu načelniku g. Štritofu za pri-
reditev. — Snuje se pevsko društvo »Doli-
na«. Lepega petja prav močno pogrešamo
v naši dolini. Kaj pa je čez lepo petje? —
Ložani, če hočete, da bo imelo to koristno
društvo trdna tla, prigrasite se mu vsi kot

člani. Članari na je letno 3 K. — Dosti hiš je pri nas, ki še nimajo »Slovenskega Doma«. Naj dobi vsak naročnik vsaj še enega novega naročnika, pa bodo ti predali vedno prinašali novice iz našega kraja.

n Grahovo pri Cerkljici. Naš poštni sel naj se prav kmalu sprijazni s svojo službeno dolžnostjo, da je treba strankam brez vsake opazke dostavljati tudi take časopise, ki njegovi častiti butici niso povšeči. Kadar se še primeri, da bo godrnjal nad »Slovenskim Domom«, češ: »Ne bom več nosil tega liberalnega lista,« stopili bomo možakarju prav pošteno na rep in obračunali z njim na takem mestu, da mu bo klerikalna nadutost takoj izbrnela iz glave! Vi pa, zavedni Grahovci, pokažite, da se ne pustite strahovati fanatičnemu pismonoši, pa se kar najobilneje naročite na prekornisti »Slovenski Dom«, ki se je in se bo edini vneto potegoval za vaše koristi in pravice! Proč z »Lažljubom«, spoštujmo resnico in poštenost, ki sta podlaga napredni misli!

Kletarski tečaj v Vipavi priredi kranjska kmetijska šola na Grmu dne 20. in 21. februarja t. l. Predavanja bodo združena s praktičnim razkazovanjem v zadružni kleti. Ker se dovoli pristop k praktičnim demenstracijam le omejenemu številu udeležencev, se je treba do dne 14. februarja zglasiti pri ravnateljstvu kmetijske šole na Grmu pri Novem mestu (pošta Kandija, Kranjsko).

n Iz Lozic nad Vipavo. V nedeljo, dne 12. februarja ob 3. popoldne bo v bralnem društvu »Tabor« javno predavanje, in sicer o različnih, za kmeta zelo važnih postavah. Predaval bo gosp. dr. Celestin Jelenec, član društva. Po predavanju udarja društveni tamburaški zbor. — K obilni udeležbi so vabljeni vsi člani, kakor tudi prijatelji imenovanega društva.

n Col pri Vipavi. Lepo je uspela veselica Ciril-Methodove podružnice na Colu. Niti od daleč se nismo nadejali tako velikanske udeležbe. Posebno so se odlikovali Podkrajci, ni bilo skoraj hiše, od katere bi ne bil kdo na veselici. Pa tudi v gmotnem oziru lep uspeh: okoli 120 K čistega dobička. Zahvaliti se moramo tudi »orlom«, ki so nam privabili s svojim večnomilim trobentanjem dosti ljudstva skupaj. Ostali so sicer doma le otroci in starčki, toda tudi te je privabila orlovska trompeta na veselico. Da izvršimo prijetno dolžnost, zahvaliti se moramo tudi g. županu Pregeljnu, ker nam ni hotel dati dovoljenja za ples, kljub trikratni prošnji, ter nam s tem prihranil 20 kron na stroških. Plesali smo pa vendarle, pa ako vam je prav ali ne, g. župan. Torej še enkratno zahvalo vsem cen. udeležencem ter skorajšnje nasvidenje na prihodnji prireditvi.

n Ljudsko izobraževalno društvo v Dolenji vasi pri Senožečah ima svoj III. redni občni zbor dne 12. februarja t. l. ob 3. popoldne v društvenem prostoru z običajnim dnevnim redom.

n Vipava. Obesil se je ponoči od 5. na 6. februarja na lestvi pred hlevom hlapec gospoda Hriba. Bajse se je nekoč že hotel, pa so mu vrv prerezali. Doma je iz Štija-ka. Pri Hribu je služil še 14 dni.

Po svetu

Tisočkronski bankovec v kavi. Nek kmet na Moravskem je pred kratim prodal več konj ter spravil skupiček, tisočkronski bankovec, v predalček mlina za kavo, Pred nekaj dnevi pa je pripravljala kmetica nekemu gostu kavo. Zmela je kavo v mlinčku ter izsula vse iz predalčka v vrelo vodo, ne da bi vedela, da je bil v predalčku skrit bankovec. Skuhano dišečo kavo je zlila v lonček zmešala z mlekom ter vse skupaj postavila pred gosta. Ta je seveda nametal v lonček precej koščkov sladkorja, krepko zmešal ter potegnil žlico iz lončka, ker je nekaj v njem začutil. Na žlici je visel močno razkuhan, a še precej ohranjen — tisočkronski bankovec. Lahko si predstavljamo, da je bil kmet precej obupan, ko je videl svoje krone skuhane in dragoceni papir v tako žalostnem položaju. Na svet svojega prijatelja je poslal bankovec na Dunaj v avstro-ogrsko banko, kjer so po natančni preiskavi dognali, da je bankovec pravi, ter so mu ga zamenjali po malenkostnem odbitku v denar.

Izdajatelj in odgovorni urednik:
Rudolf Šega.

Loterijske številke.

Dvignjene v soboto, dne 28. januarja 1911.

Dunaj: 84, 37, 19, 25, 34.

Gradec: 64, 7, 88, 67, 43.

Dvignjene v sredo, dne 1. februarja 1911.

Brno: 74, 9, 1, 3, 44.

2 čevljarska pomočnika

sprejme takoj 26

Franc Lukek, čevljar,

Št. Rupert, Dolenjsko.

Vabilo

na

redni občni zbor

kmečke hranilnice in posojilnice

v Št. Vidu nad Ljubljano

ki se vrši

v nedeljo, 19. februarja t. l.

ob 1. uri popoldne

v prostorih g. A. Štrukelj, p. d., pri Žibertu na Trati 9.

K mnogobrojni udeležbi vabi

Načelstvo.

**Nihče se še ni pokesal,
.: ki je kupil pri meni .:**

namreč mnoga pismena priznanja dokazujejo, da so moji aparati najboljši.

Velika zaloga gramofonov, plošč, šivank i. t. d.

A. RASBERGER,

Ljubljana, Sodna ul. 5.
(Zraven c. kr. sodnije.)

!! NA KOROŠKO !!

Blizu mesta Velikoveca in blizu 5razredne Ciril-Methodove šole pri Velikovcu se da

veliko in lepo

posestvo

(kateremu je težko najti para) na veliko let v najem ali pa se tudi proda. Posestvo ima za bizo 100 binov najlepših njiv, veliko lepih travnikov, za 24 govedi lepe in dobre paše. Ima lepe hiše hleve i. t. d., obilno vsakovrstnega sadja (7 do 17 polovnjakov mošta). Mleko se proda drago v Velikovec. Tudi vsi drugi pridelki se prodajo drago v Velikovcu ali Celovcu. Dobro uravnani gospodarski stroji zraven. Najemnik mora imeti inventar ali pa 6000 kron. Nadaljna pojasnila pod: J. J. P. pošta Galicija, Koroško. Pismu se mora pridejati za 1 krono poštnih znamk, drugače se ne odgovori. 27

Za živinorejce

priporoča

klajno apno, redilni prašek za konje, govejo živino in svinje. Fluid za konje, grenko sol, zmlet kolmoš, encijan i. t. d.

„ADRIJA“

drogarija, konces. prodaja zdravilnih zelišč in strupov za lovske in tehnične namene

v Ljubljani, Šelenburgova ul. št. 5.

Naročila se izvršujejo z obratno pošto.

Ustanovljena 1882.

Pošt. hranilni račun št. 828.406.

Telefon števil. 185.

Kmetska posojilnica ljubljanske okolice

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

v Ljubljani, na Dunajski cesti št. 18, v Ljubljani

v lastnem
zadružnem
domu

v lastnem
zadružnem
domu

je imela koncem leta 1909 denarnega prometa **81,116.121 kron 11 vin.**

upravnega premoženja **20,775.510 kron 59 vinarjev.**

Obrestuje hranilne vloge po **4 $\frac{1}{2}$ %**

brez vsakega odbitka rentnega davka, katerega plačuje posojilnica sama za vložnike.

Sprejema tudi vloge v tekočem računu v zvezi s čekovnim prometom ter jih obrestuje od dne vloge do dne dviga.

Stanje hranilnih vlog nad **kron 20,000.000.**

Posojuje na zemljišča po **5 $\frac{1}{4}$ %** s **1 $\frac{1}{2}$ %** na amortizacijo ali pa po **5 $\frac{1}{4}$ %** brez amortizacije. Na menice pa po **6%**. Posojilnica sprejema tudi vsak drugi načrt glede amortizacije dolga.

Uradne ure vsak dan od **8.—12.** in od **3.—4.**

LISTE K

Proti vsemu.

Češki spisal Al. Jirasek.

Prvi del.

(Dalje.)

IV.

Zvon je umolknil, spodaj pa se je oglasilo petje. Od konca mesteca je prihajalo petje, sem od lesenih plotov, nad katerimi so se zibali vrhovi cvetočih hrušk, in plavalo proti trgu. Med hišami je zaplapola črna zastava, pojavile so se konjske glave in po mehki, netlakovani cesti so zazveneli koraki.

Taborski bratje so prišli v Bukovsko.

Belca, na katerem je sedel slepi, dolgolasi duhovnik Nikolaj, je vodil oni čakati mož v dragoceni, z zlatom in s svilo pošito sukno. V roki je imel kratko sekuro. Prapor je nosil meščan v črnem kožuhu z imenom Joha, bivši pek v Ustju. Majhen je bil in imel rumeno lice s košato brado; podbradek pa ni imel poraščen. Z njim ji hodil za duhovnikom ubog plemič s potegnjenim mečem v roki. Ta čas je bil on vodja vseh oboroženih kmetov, ki so mu sledili s svojimi ženami in fračarji.

Se v noči so zapustili svoja prenočišča in se napravili na dolgo, slabo pot, ki je pogosto izginevala ali pa se izgubila v močvirjih. Vendar pa ni bilo opaziti, da bi bil kdo truden. In ko je zapel duhovnik pred mestom, so začeli vsi z navdušenjem, četudi včasih hripavo peti.

Z njimi so peli ljudje iz Bukovskega, ki so jih čakali pri vhodu mesta, peli so z njimi, da pozdravijo s tem svoje brate, ter se pomešali med nje. Kolar Šima je ostal spredaj pri praporsčaku in duhovnikih.

»Kake muke je trpin
pretrpel naš božji Sin,
predno so na križ pribili
ga za nas in umorili!«

se je glasilo skozi mesto, in pobožni napev je pomiril preplazene ter jih izvabil iz hiš. Ko je množica obstala pri cerkvi ob odprtem vhodu na pokopališče, so prišli tja vsi prebivalci iz Bukovskega, staro in mlado. Z začudenjem so gledali na ogorelega duhovnika s črno, svetečo se brado, sedečega na rjavcu, s potegnjenim mečem v roki. Še bolj začudeno so gledali bradatega, dolgolasega slepca in čakastega moža z obšito sukno, ki je imel oko izbito in je bil, kadar je zmajal z glavo, podoben piščancu, ki se steguje za zrnem.

Duhovniki niso poskakali raz konje, samo okrenili so jih množici iz Bukovskega nasproti. Zbrani so opazili, kako je govoril mlajši, plavalasi duhovnik, Peter Kaniš z imenom, polglasno s starejšim in se obrnil potem z mračnim pogledom na cerkev, ki je stala v polni luči svežega jutranjega solnea. Zareči žarki so se lomili v ozkih, visokih in poslikanih steklenih oknih.

Ko je utihnilo petje pri pokopališču, so vsi okoli utihnilo kakor v cerkvi. Vsi namreč so slutili, da bo govoril eden izmed jezdecev. Še vedno je sedel tu slepi duhovnik, glavo med plečami, obraz okamenel. Naenkrat, ko so vsi utihnilo, je privzdignil glavo, in ko je začel govoriti, se je izpremenil njegov bradati obraz. Zmračil se je, kakor v notranji bridkosti, kakor v zatajeni jezi.

»Slišali ste že, da je vaš pleban pobegnul,« je začel z globokim, votlim glasom, ki je bil malo hripav. »Zbežal je, ker je vedel, da ta čas ni čas milosti in čas usmiljenja proti hudobnim, ki nasprotujejo božji postavi. In on je bil tak, kajti branil se je keliha in božje pravde.«

Izpustil je vajeti in začel z desnico mahati po zraku.

»Branil se je resnice, kakor se je branijo tudi drugi hinaveci, med tem pa trosijo ošabni in blagohlepni cerkveno premoženje, si drže priležnice, pse in konje, se zabavajo na veselicah in pri pijači in se oblačijo v drage in dragocene obleke.

Kakor grom iz daljave je bil od začetka njegov glas, ki pa je vedno naraščal, in govor, prej počasen, je postal hitrejši in ognjevitejši.

»Vi veste, da so vrgli tega častitega moža in razširjevaleca svetega pisma, mojstra Jana Husa — blag mu spomin, v ječo škofa konstanskega, da so mu tam prav nekrščansko vkovali roke in noge in ga nam na sramoto sežgali na grmadi.«

Premolknil je. Kanišev konj je zarezgetal, nad cerkvijo pa v solnčnosvetlem zraku je zapel ptič svojo pesem. Množica je molčala v napetem pričakovanju. Bolj oddaljeni so se približali pri teh besedah in stopili med poslušalce.

»In sedaj hočejo ugonobiti vse one, ki so ostali zvesti mojstru Janu in branijo kelih,« se je raztogotil stari duhovnik. »Dobro slišimo to, vsak dan to slišimo. In vi, ki tega ne veste več, spomnite se, kako je gospoda jeseni pri Živhoštu naše romarje zajela in umorila. In kaj so storili z jetniki? Nemcem v Kutni gori so jih izročili, in ti so jih vrgli vse, brez izjeme, žive v črne prepade. Niso pa bili to zločinci, bili so naši pobožni ljudje, ki bi bili dali v svoji zvestobi zadnjo kapljo krvi. Bili so to mučeniki, poznali ste jih sami, to sam bog ve, ali ste jih pa poznali vsaj večino.«

Krčevito ihtenje se je oglasilo, dotlej pritajeno in zamolklo. Videl si staro ženico sredi množice, ki je sklonila glavo in zastrla z rokama obraz, med tem ko so se ji ramena tresla od jokanja. Zraven nje stoječa žena z belo ruto na glavi je zavpila in vila roke:

»Moja hčerka! Uboga moja Neža!«

To je prevzelo vse, posebno domačine; željno so poslušali besede propovednika, ki je z zamolklim glasom nadaljeval:

»S sočutjem se spominjajte onih mučenikov, kakor tudi jaz le z globoko žalostjo govorim o njih. O njih in o onih, ki so jim sledili in pretrpeli enako strašno smrt za božjo resnico. Spomnite se samo duhovnika Hodeka, župnika v Kuržimu, in na njegove tri duhovnike, katere so Nemci v Kutni Gori pred Božičem ujeli, strašno mučili in potem žive vrgli v prepade, spomnite se tudi sto in sto naših, ki so prišli za njimi na vrsto. In ta prepad so imenovali nam v zasemh, Tabor! Ne jokajte, ne udajte se bolesti, vzplamitite v svojih sreih in bodite jekleni, zakaj rečem vam, brez prenehanja love Nemci v Kutni Gori naše kakor divjačino in razpisujejo nagrade na njih glave, za vsakega od nas eno kopo, za duhovnika pet! In tako pobirajo naše ljudi iz vasi, mest, hiš, s polja, orača in pastirja in jih prodajajo v Kutno Goro kakor živino!«

(Dalje prihodnjič.)

Vabilo

k

občnemu zboru

Kmečke gospodarske zadruga za občino Planina,
registrirane zadruga z omejeno zavezo,

ki se bo vršil

**dne 26. svečana t. l. ob 3. uri popoldan pri
načelniku zadruga.**

DNEVNI RED:

29

1. Poročilo načelnikstva.
 2. Predložitev in pregled računov za preteklo dobo,
 3. Slučajnosti.
- Ako se ob določenem času ne bi zbralo zadostno število članov, se vrši občni zbor 1 uro pozneje z istim sporedom in sklepanjem pri vsakem številu navzočih članov.

PLANINA, dne 12. svečana 1911.

Odbor.

Slovinci,
podpirajte na-
rodno podjetje!

Najcenejše vsakovrstne stroje,
kakor: **mlatilnice, čistilnice, ge-
pelne, reporeznice, slamorez-
nice, kosilnice „Deering“, obrače-
valnice in grablje za seno,**
stiskalnice za sadje in grozdje,
brzoparilnike, bakrene kotle za
žganje najfinejše vrste v vseh velikostih,
**sesalke za vino, vodo in gnojni-
co, železne blagajne** razpošilja prva znana
veletrgovina z železnino

FR. STUPICA v Ljubljani

Marije Terezije cesta števil. 1. 2

Ponudbe vsak čas na razpolago. 20

„SLAVIJA“ VZAJEMNO ZAVAROV. BANKA V PRAGI,

ki je največji slovenski zavarovalni zavod v Avstriji, se najtopleje priporoča ter vabi p. n. slovensko občinstvo, da sklepa zavarovalne pogodbe bodisi za življenje, proti požaru, proti vlamu ali pa proti razbitju stekla in ogledal le pri njej. — „BANKA SLAVIJA“ ima posebno ugodne pogoje in prikladne načine za zavarovanje življenja. Njeni tarife za pre- skrbljenje za starost, za slučaj smrti roditeljev, za doto otrokom, so najcenejše. Ona razdeljuje ves čisti dobiček svojim članom. — Banka „Slavija“ je res slovenska zavarovalnica z vseskozi slovensko- narodno uoravo. Življenske police banke „Slavije“ so neizpodbitne in nezapadljive. Gmotno podpira banka „Slavija“ narodna društva in organizacije, prispeva k narodnim dobrotelnim namenom in stremi za izboljšanje in samosvojitvijo narodnega gospodarstva. Ogromni rezervni fond K 54.000.000.—, jamčijo za popolno varnost. C stega do- bička je do sedaj izplačala svojim članom življenjskega oddelka K 2.495.719.—. Kapitalij in škod pa je do sedaj izplačala K 109.356.861.

Vsa pojasnila daje ter cenike in razkazila razpošilja drage volje in poštne prosto

GENERALNI ZASTOP „SLAVIJE“, vzajemno zavarovalne banke v Ljubljani.

Svoj izdelek **ostro žgane**

**strojne zidne in
zarezane strešne**

opeke

priporoča

prve vrste

J. KNEZ V LJUBLJANI.

Sprejme tudi zastopnike za razprodajo
zarezanih strešnikov.

Varno naložen denar

je v

**občinski hranilnici
v Kostanjevici.**

Za varnost denarja jamči poleg rezervnega zaklada občina kostanjeviška z vsem svojim premoženjem in z vso svojo davčno močjo.

Hranilnica je pod nadzorstvom c. kr. deželne vlade, pri kateri je naložena varščina v znesku 20.000 kron. Zato vlagajo v to hranilnico sodišča denar mladoletnih otrok in varovancev.

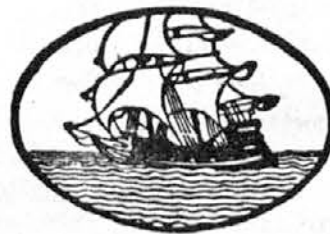
Obrestuje vloge po

4 1/2 %

Posojuje na hipoteke po

5 1/2 % 28 3-1

Hranilnica se nahaja v obč. hiši v Kostanjevici.

JULIJ MEINL

veležgalnica kave

v Ljubljani, Šelenburgova ulica 7.

Julija Meinla kavna

*zmes je najfinejša, kar
kave sploh pride na trg.*

*Župite enkrat za
poizkušnjo!*